

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 21 kwietnia 2021 r. – Bundesrepublik Deutschland reprezentowana przez Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat / LE

(Sprawa C-248/21)

(2021/C 278/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania rewizyjnego: LE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy administracyjne zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu, które zarządzono – z możliwością cofnięcia tego zawieszenia – jedynie wskutek faktycznej (czasowej) niemożności przekazania spowodowanej pandemią COVID-19, jest objęte zakresem stosowania art. 27 ust. 4 rozporządzenia Dublin III ⁽¹⁾ w ramach sądowego postępowania w sprawie środka zaskarżenia?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy taka decyzja o zawieszeniu powoduje przerwanie biegu terminu przekazania określonego w art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy ma to zastosowanie również wtedy, gdy przed pojawieniem się pandemii COVID-19 sąd oddalił złożony na podstawie art. 27 ust. 3 lit. c) rozporządzenia Dublin III przez osobę ubiegającą się o ochronę wniosek o zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu do czasu zakończenia postępowania w sprawie środka zaskarżenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenia (UE) nr 604/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma (Włochy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – DG / Ministero dell'Interno – Dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione – Direzione Centrale dei Servizi Civili per L'Immigrazione e l'Asilo – Unità Dublino

(Sprawa C-254/21)

(2021/C 278/40)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DG

Druga strona postępowania: Ministero dell'Interno – Dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione – Direzione Centrale dei Servizi Civili per L'Immigrazione e l'Asilo – Unità Dublino

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga, aby w okolicznościach sprawy w postępowaniu głównym uznać, że art. 4 i 19 karty praw podstawowych zapewniają również ochronę przed ryzykiem pośredniego odesłania (refoulement) w następstwie przekazania do państwa członkowskiego Unii, w którym nie występują wady systemowe w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia Dublin ⁽¹⁾ (w przypadku braku innych państw członkowskich odpowiedzialnych na podstawie kryteriów określonych w rozdziałach III i IV), a które rozpatrzyło już i oddaliło pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?

- 2) Czy sąd państwa członkowskiego, w którym został złożony drugi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, rozpatrujący skargę na podstawie art. 27 rozporządzenia Dublin – a zatem odpowiedzialny za dokonanie oceny przekazania na terytorium Unii, lecz nie za rozstrzygnięcie wniosku o udzielenie ochrony – powinien ocenić, że istnieje ryzyko pośredniego odesłania (refoulement) do państwa trzeciego, w przypadku gdy państwo członkowskie, w którym złożono pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, dokonało odmiennej oceny pojęcia „ochrony wewnętrznej” w rozumieniu art. 8 dyrektywy 2011/95/UE (¹)?
- 3) Czy ocena [ryzyka] pośredniego odesłania (refoulement), wynikająca z odmiennej wykładni potrzeby „ochrony wewnętrznej” między dwoma państwami członkowskimi, jest zgodna z art. 3 ust. 1 (część druga) rozporządzenia i z ogólnym zakazem decydowania przez obywateli państw trzecich o wyborze państwa Unii, w którym zostanie złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania:
- a) czy ocena istnienia [ryzyka] pośredniego odesłania (refoulement) dokonana przez sąd państwa, w którym wnioskodawca złożył drugi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej po oddaleniu pierwszego wniosku, wymaga zastosowania klauzuli zawartej w art. 17 ust. 1, zdefiniowanej w rozporządzeniu jako „klauzula dyskrecjonalna”?
- b) jakie kryteria powinien zastosować sąd, do którego wniesiono środek zaskarżenia [na podstawie] art. 27 rozporządzenia, aby móc ocenić ryzyko pośredniego odesłania (refoulement), oprócz kryteriów określonych w rozdziale III i IV, biorąc pod uwagę, że ryzyko to zostało już wykluczone przez państwo, które rozpatrywało pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München
(Niemcy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – KP / TV i Gemeinde Bodman-Ludwigshafen**

(Sprawa C-256/21)

(2021/C 278/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KP

Strona pozwana: TV, Gemeinde Bodman-Ludwigshafen

Pytania prejudycjalne

Czy art. 124 lit. d) i art. 128 rozporządzenia 2017/1001 (¹) należy interpretować w ten sposób, że sąd w sprawach unijnych znaków towarowych jest uprawniony do orzekania o unieważnieniu prawa do unijnego znaku towarowego dochodzonym w drodze roszczenia wzajemnego w rozumieniu art. 128 rozporządzenia 2017/1001 również po tym, jak oparte na unijnym znaku towarowym powództwo w przedmiocie naruszenia w rozumieniu art. 124 lit. a) zostało skutecznie cofnięte?

(¹) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).